

HET EVACOMPLEX

JEROEN WINDMEIJER

JACOB SLAVENBURG

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Jeroen Windmeijer en Jacob Slavenburg
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0721 2
ISBN 978 94 027 6137 5 (e-book)
NUR 305
Eerste druk maart 2021

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

De slang had zich in steeds kleinere lussen opgerold en had daardoor iets weg van een piramide. Zijn kop stak in de lucht, waakzaam om zich heen spiedend, waarbij af en toe de gespleten tong naar buiten schoot. Zijn staart was omhooggericht, zodat de ratel goed zichtbaar was.

Het dier rustte op de borst van een man die op zijn rug lag: de benen iets gespreid en de armen langs het lichaam. Het lichaam zag er opgeblazen uit, als een binnenband die te hard was opgepompt. Het bloed dat langs de nek was gestroomd, was geronnen, als een bevroren waterval. Op het linoleum had zich een perfect rond, donkerbruin plasje gevormd.

Zijn dode ogen starden nietszeggend omhoog, wijd open, alsof hij zelf niet kon geloven wat hem was overkomen.

DEEL 1

Frank wist dat dit moment voor de kinderen altijd het hoogtepunt van het schoolreisje naar Naturalis was.

Hij pakte de koningspython voorzichtig op uit de bak en ondersteunde het slangenlijf met zijn rechterhand op een derde van het lichaam en met zijn linkerhand op ongeveer twee derde. Het lichaam van de python – met zijn donkerbruine tot zwarte schubben en de kenmerkende geelbruine, ovale vlekken – was dik, ontzettend gespierd en massief. Hoe vaak Frank dit ook had gedaan, het bleef een machtig gevoel om dit anderhalve meter lange dier, puur leven en vol van pulserende oerkracht, in je handen te hebben.

In een halve kring zaten de ongeveer vijftig achtstegroepers op de grond om hem heen. Een aantal kinderen schoof wat angstig achteruit, met grote ogen omhoogkijkend naar het enorme dier.

Met zijn één meter negentig en zijn gespierde lichaam was Frank een indrukwekkende figuur. Zijn lange haar was samengebonden in een knotje boven op het hoofd en hij droeg een forse, strak getrimde baard. Doordat hij een shirt met korte mouwen droeg, waren de kleurrijke slangentattoos op zowel zijn linker- als zijn rechterarm goed te zien. Links kroop een slang kronkelend omhoog, waarbij de kop net aan het zicht onttrokken was. Uit de rechtermouw kwam een slang juist omlaag gekropen, tot aan zijn pols, de muil met de giftanden afschrikwekkend geopend. Op de lange vingerkootjes van zijn linkerhand waren in blauwige inkt de letters L-O-V-E getatoeëerd en op die van zijn rechterhand H-A-T-E.

‘Mooi is ze, hè?’ zei Frank, terwijl hij de slang als een enorme sjaal voorzichtig om zijn nek en over zijn schouders drapeerde.

‘Gaat die je niet wurgen?’ vroeg een meisje verschrikt.

De andere kinderen lachten, maar hun lach klonk eerder zenuwachtig dan vrolijk.

‘Ze gaat me niet wurgen,’ stelde Frank haar gerust. ‘Maak je geen zorgen. Ik heb dit al zo vaak gedaan... We kennen elkaar goed.’

‘Herkennt die slang je?’ vroeg een van de leerkrachten die achter de kinderen stonden.

‘Zeker herkent ze me,’ zei Frank, terwijl hij zich langzaam naar de leraar omdraaide. ‘Iedere slang is weer anders en heeft zo zijn eigen eigenaardigheden, een klein beetje zoals mensen. De koningspython staat erom bekend dat hij een heel vriendelijk karakter heeft en dat hij aandacht leuk vindt. Dit om mijn nek hangen vindt ze prettig, dat merk je aan alles.’

‘Heeft hij al gegeten?’ vroeg een van de jongens die nog steeds zijn vinger in de lucht gestoken hield. ‘Of mogen wij hem een konijn voeren?’

‘Ah, dat is zielig!’ riep een meisje. ‘Lize en ik hebben allebei een konijn. Dat is echt geméén, Joeri.’

‘Dat is de natuur, toch meneer?’ zei de jongen, die er duidelijk plezier in had zijn klasgenootjes te plagen.

‘Ze heeft al gegeten,’ zei Frank. ‘We geven haar overigens geen konijnen, maar dode muizen en ratten. Het is verboden om levende dieren te voeren.’

Hij zag hoe een paar kinderen het gezicht vertrokken en hun tong een beetje uitstaken, alsof ze iets vies proefden.

‘En dat is inderdaad de natuur,’ legde Frank uit. ‘Het is eten of gegeten worden. Of zijn jullie allemaal vegetariërs?’

De kinderen schudden het hoofd.

‘Maar dat zijn koeien of kippen,’ probeerde het meisje dat het net nog zo zielig voor het konijn had gevonden. ‘Dat is... Dat is iets anders.’

‘Misschien eens goed om tijdens een les met elkaar over te discussiëren,’ zei Frank tegen de leraren, over de hoofden van de kinderen heen. Die knikten bevestigend.

‘We hebben laatst nog *Het jungleboek* gekeken,’ zei een juf om het gesprek een iets luchtiger wending te geven. ‘Die nieuwste versie met *live action*-figuren, dus niet de tekenfilm.’

‘Ah, die ken ik ja,’ zei Frank. ‘De slang Kaa is daar opeens geen mannetje meer, zoals in die andere films, maar een vrouw. Een interessante keuze van de regisseur... Maar goed... Deze dame hier – want het is een

vrouwje jongens en meisjes – eet, zoals ik al zei, graag ratten en muizen. In het wild komt de koningspython vooral voor in delen van Westelijk Afrika, zoals Gambia, Senegal en Ghana tot in Centraal-Afrika. Ze leven in tropische en subtropische bossen, het liefst in de buurt van water en ze eten voornamelijk amfibieën, hagedissen, vogels en knaagdieren.’

Frank draaide langzaam in een halve cirkel om iedereen de gelegenheid te geven de slang goed te zien. Sommige kinderen hielden hun telefoon op hem gericht om hem te filmen.

‘Wil iemand haar misschien even vasthouden?’ vroeg Frank toen.

Vrijwel alle leerlingen probeerden zijn blik te vermijden, bang dat ze als ‘vrijwilliger’ zouden worden uitgekozen. Een paar jongens probeerden elkaar naar voren te duwen, maar werden al snel tot de orde geroepen door hun meester.

‘Niemand?’ vroeg Frank. ‘Het hoeft niet hoor.’

‘Het is ook wel een beetje spannend,’ zei een van de leraressen. ‘Toch, jongens?’

‘Durft u het, juf?’ vroeg een meisje dat naast haar stond.

De hoofden van de kinderen draaiden allemaal haar kant op en verwachtingsvol keken ze naar haar op.

‘Goed dan,’ zei de vrouw, die een kort moment had gearzeld. Ze wilde kennelijk geen spelbreker zijn. ‘Maar alleen als meester Tom en meester Job me helpen.’

Ook die wilden zich blijkbaar niet laten kennen en stapten naar voren.

Voorzichtig tilde Frank de slang over zijn eigen hoofd heen en liet haar zakken tot op buikhoogte.

De ene meester stak zijn beide handen vooruit, waarbij hij met zijn palmen een kommetje vormde. Met beleid legde Frank het deel direct achter de kop van de slang in diens handen, zodat het daar goede ondersteuning had. De andere meester had het staartgedeelte al vast. Frank legde vervolgens de slang bij de vrouw in haar nek.

Een paar leerlingen waren nu opgestaan om dit tafereel te fotograferen.

De lerares glimlachte moedig de camera’s in, maar Frank zag dat er wat zweet op haar voorhoofd parelde.

‘Ik geloof dat die nu wel heel erg...’ zei ze na een minuutje zachtjes.

Ze begon een rood hoofd te krijgen.

Frank zag dat de python zich wat dichtter om de nek van de vrouw leek te hebben gevouwen. Met twee handen probeerde ze de slang terug te duwen. De paniek in haar ogen was zichtbaar. Het was duidelijk dat ze ten overstaan van al de kinderen probeerde de kalmte te bewaren.

Voor zover het mogelijk was, draaide ze zich met haar hoofd in de richting van Frank.

‘Hij gaat...’ fluisterde ze, terwijl haar gezicht snel roder werd. ‘Hij gaat steeds strakker zitten.’

‘Mij omsloten de banden van de dood,’ klonk het door de koptelefoon van Magda Filippo. ‘De kolkende afgrond joeg mij angst aan.’

Ze klikte op het pauzeknopje waardoor het gezang onmiddellijk verstomde. Ze vergeleek de woorden, die ze meende te hebben verstaan, met haar aantekeningen en typte ze over in het artikel dat ze aan het schrijven was. ‘Psalm 18’ zette ze er tussen vierkante haken achter.

Magda zag de verzamelde gelovigen van de Volle Evangelie Gemeente weer voor zich. Ze hadden staand zachtjes heen en weer gewiegd als rietstengels bij een licht briesje aan de oevers van een rivier. Velen hadden de handen in de lucht geheven, het hoofd schuin omhoog, de ogen half geloken. Haar buurman leek in trance te zijn geweest. Hij had ‘meegezongen’ zonder geluid voort te brengen, zijn mond openend en weer sluitend alsof hij naar adem had gehapt.

Hoewel ze een fors formaat koptelefoon ophad, drongen tijdens het typen de vertrouwde geluiden van de redactieafdeling toch tot haar door: het geratel op de toetsenborden, het gebabbel van collega’s, een pruttelend koffiezetapparaat en heel vaag op de achtergrond de stem van een radiopresentator. Vanaf haar bureau in de ruim opgezette kantoor-tuin had Magda goed zicht op het treinstation van Leiden cs en op de enorme, grijze kolos van de Sociale Verzekeringsbank. De opvallende gekleurde ramen van het ernaast staande gebouw van verzekeringsmaatschappij Zorg en Zekerheid, die leken te zijn geïnspireerd op een schilderij van Mondriaan, zorgden voor de enige kleurrijke noot in de betonnen stadsomgeving.

De verhuizing van de redactie van het *Leidsch Dagblad* naar het Schuttersveld lag nu iets meer dan een halfjaar achter hen. De locatie in het centrum was een hele verbetering ten opzichte van het pand op het sfeerloze bedrijventerrein van de Rooseveltstraat aan de rand van de stad. Haar oudere collega’s konden met veel weemoed vertellen over de

tijd dat de krant nog was gevestigd in een statig pand aan de chique Witte Singel, die als een enorme waterslang om het oude stadscentrum heen kronkelde. Maar dat was allemaal voor haar tijd.

Tijdens het schrijven van haar eindschrijft voor haar studie Nederlands had Magda een halfjaar stage gelopen bij het *Leidsch Dagblad*, een periode die onverwacht en tot haar grote vreugde naadloos in een vaste aanstelling bij de kunst- en cultuurredactie was overgegaan. En nu was ze er alweer bijna vijftien jaar als journaliste en redacteur in dienst, vier dagen per week. Daarnaast werkte ze op haar vrije maandag en een dagdeel in het weekeinde aan een boek over ‘Vrouwen in de Bijbel’, met veel aandacht voor hoe Bijbelse vrouwen in de loop van de tijd in de kunst waren geportretteerd.

Op eigen initiatief was Magda de serie *Wegwijzers* begonnen, waarvoor ze iedere week een andere bijeenkomst van een levensbeschouwelijke groep bezocht. Nu eens stond ze op blote voeten tai-chioefeningen te doen op een grasveld in de Leidse Hout of bezocht ze de vrijdagmiddagdienst in een moskee, dan weer woonde ze een streng gereformeerde kerkdienst bij in Katwijk of juist een heel informele viering van een evangelische gemeente vol uitbundig gezang. Of ze deed mee met een kalmerende boeddhistische loopmeditatie in het Oegstgeester Shambala-centrum of ze zweette peentjes, slechts gekleed in kort broekje en een stevige sport-bh, bij de inspannende oefeningen van bikramyoga in een ruimte van veertig graden Celsius.

Magda drukte op play. Met de cursor probeerde ze het schuifje een minuut of twee vooruit te zetten, omdat ook dit lied eindeloos werd herhaald. Ze had tijdens de dienst de indruk gekregen dat niemand durfde te stoppen met zingen, alsof dat zou kunnen worden uitgelegd als een gebrek aan geloof. Als de klanken van de band na het laatste couplet waren weggestorven en iemand voor de zoveelste keer de openingszin inzette, leken de andere gelovigen niet achter te willen blijven. Al gauw hervatte de band de begeleiding en binnen één couplet zong de hele gemeente met een enthousiasme alsof het lied voor het eerst werd gezongen.

‘Mij omsloten de banden van de dood,’ schalde het weer door haar koptelefoon. ‘De kolkende afgrond joeg mij angst aan.’

Frank glimlachte geruststellend naar de vrouw.

‘Zo,’ zei hij tegen de kinderen. ‘Dan mogen jullie nu naar beneden. Bij de vorige klas was het binnen een minuut helemaal leeg hier. Eens zien of jullie dat record kunnen verbreken.’

Die uitdaging was niet aan dovemansoren gericht en in minder dan dertig seconden waren alle kinderen naar buiten gestormd.

‘O, god,’ zei de lerares met piepende stem. ‘Hij begint echt steeds meer te knijpen.’

‘Blijft u vooral rustig,’ zei Frank, die het plots ook heel warm had gekregen, maar rust probeerde uit te stralen. ‘Er is echt niks aan de hand.’ Dat hoopte hij tenminste.

Hij ging voor haar staan.

‘Als u uw handen even wilt weghalen, dan kan ik er wat beter bij.’

Hij rook de sterke zweetgeur van de vrouw.

‘Zo moet het lukken,’ sprak hij zichzelf moed in. ‘Dit gebeurt zo vaak.’

Dat was niet waar, maar goed...

Hij probeerde zijn handen tussen haar nek en de slang te wurmen. Omdat ze het warm had en zweette, ging dat relatief gemakkelijk. Maar nu zat ze klem tussen zijn handen.

‘In feite gebruikt ze uw nek alleen maar als een soort tak, ter ondersteuning,’ zei hij.

Frank begreep niet waarom zijn slang dit gedrag nu vertoonde. Ze kon geen honger hebben en ze was vertrouwd met de situatie waarin ze om de schouders van onbekenden werd gedrapeerd.

‘Als jullie twee nu de slang vast blijven houden en naar achteren lopen,’ instrueerde Frank de twee collega’s van de vrouw. Zij keken alsof ze het liever op een rennen wilden zetten, maar gehoorzaamden gedwee. De slang had de vorm van een gigantische letter w aangenomen.

Onder zijn handen voelde Frank dat het slangenvrouwtje niet in beweging te krijgen was. Ze leek wel een ijzeren stang die voor de eeuwigheid zat vastgeklonken.

Hij had niet het idee dat de slang de vrouw aan het wurgen was. Normaal gesproken spant een wurgslang zich bij iedere uitademing strakker om zijn prooi totdat die op een gegeven moment niet meer in staat is om te ademen.

De vrouw zakte door haar benen en steunde op haar knieën. Ze ondersteunde de slang met beide handen als een gewichtheffer die op het punt staat gewichten omhoog te duwen.

Frank had met haar meebewogen en zat gehurkt voor haar. Hij voelde hoe haar hartslag tegen zijn vingers pulseerde. Met schuiven en wat wrikken lukte het hem om zijn handen iets verder naar achteren te wurmen.

Sinds zijn bekering tot het christendom zong Frank vaak zachtjes liedjes voor zich uit die ze tijdens de bijeenkomsten van de pinkstergemeente zongen.

In mijn nood riep ik tot de Heer, klonk het in zijn hoofd. Ik schreeuwde naar mijn God om hulp.

‘Nu zou het moeten lukken hoor,’ sprak hij op een zo rustig mogelijke toon.

Hij leidde mij weg uit de nood en gaf mij ruimte, bevrijdde mij omdat hij mij liefhad.

Toch nog onverwacht schoot de vrouw naar voren. Het losmaken ging gepaard met een zacht zuigend geluid. De slang kwam onmiddellijk in beweging en strekte zich.

‘Ik kan me voorstellen dat het een angstig moment was,’ probeerde Frank de vrouw, die een knalrood hoofd had, gerust te stellen. ‘Maar u bent geen moment in gevaar geweest.’

‘Zo voelde het anders wel,’ zei de vrouw en ze ging op haar billen zitten. Ze toonde een gepijnigde glimlach, maar het was duidelijk dat ze op punt stond om in huilen uit te barsten. Daarna verborg ze haar gezicht in haar handen.

‘Ik werk al heel lang met slangen,’ zei Frank. ‘Dit gebeurt echt vaker. Nu duurde het alleen even voordat ze losliet. Maar we zouden dit in het museum natuurlijk nooit doen als het gevaarlijk zou zijn.’

De vrouw haalde de handen voor haar gezicht weg en knikte, meer alsof ze zichzelf wilde overtuigen dan dat ze Frank leek te geloven.

‘Wij lopen nu even naar de box,’ zei Frank tegen zijn gelegenheids-assistenten en hij richtte zich op. ‘Daar leggen we deze dame in en dan rijd ik haar naar haar terrarium.’

Stapje voor stapje liepen de mannen mee met Frank en hij vlijde de slang als een kostbaar sieraad in de glazen kist op wielen.

‘Dan ga ik nu weg, als u het goed vindt,’ zei hij.

De twee leraren stonden wat besluiteloos voor hun vrouwelijke collega. Ze leken niet te weten of zij zojuist aan een gruwelijke verstikkingsdood was ontsnapt of dat ze zich heel erg druk had gemaakt om niets.

‘Tot een volgende keer dan maar,’ nam Frank opgewekt afscheid, een groet die ze zwakjes beantwoordden.

Hij deblokkeerde de vier wieltjes een voor een en verliet de ruimte.

Dat scheelde niet veel, dacht hij. Deze dame voorlopig maar even niet meer bij demonstraties gebruiken.

Soepel gleeed de kar over het glimmende linoleum van de brede gangen.

Hij keek om zich heen om zich ervan te vergewissen dat hij alleen was.

‘Ik kan er niet nóg een dode bij hebben deze week,’ mompelde hij voor zich uit.

Met haar benen onder zich gevouwen zat Magda op de bank in de huiskamer, twee grote kussens comfortabel in haar rug en een fleecedekentje op haar schoot. Het kijken van het achtuurjournaal was een vertrouwd ritueel, dat een zekere regelmaat aan haar dag gaf. Op het bijzettafeltje dampte een grote kop thee, die nog te heet was om te kunnen worden gedronken.

‘Een grote brand woedt op dit moment in de Notre-Dame in Parijs,’ opende de nieuwslezer op dramatische toon de uitzending. Beelden van misschien wel de beroemdste kathedraal ter wereld vulden het scherm. Vanaf het dak schoten vlammen van tientallen meters hoog de hemel in.

Magda zette snel het geluid harder.

‘Dit zijn de eerste beelden van de verwoestende brand in de Notre-Dame, gelegen op het Île de la Cité, in het centrum van Parijs. De kathedraal die tussen 1163 en 1345 werd gebouwd, geldt als een van de belangrijkste historische monumenten van Frankrijk.’

De camera zoomde uit waardoor de catastrofale omvang van de vuurzee goed zichtbaar werd. Dwars door het woedende laaien van de vlammen heen waren sirenes te horen en de kreten van schrik en afschuw van omstanders. Donkere rookpluimen verwaaiden wild in de stevige wind.

Magda sloeg een hand voor de mond.

Dit is zo erg... Als vanzelf schoten Magda’s gedachten terug naar al die keren dat ze Parijs had bezocht. Tijdens haar studententijd was ze er met haar beste vriendin Cat heen gegaan, omdat er in het Louvre een tentoonstelling was geweest die ze per se hadden willen zien.

Vanzelfsprekend hadden ze ook de Notre-Dame aangedaan. In het winkeltje had Cat bij wijze van souvenir nog zo’n kitscherige glazen bol met de miniatuurversie van de kathedraal voor Magda gekocht. Na het schudden belandden de ‘sneeuwvlokken’ op het dak van de Notre-Dame. Het ding had een plekje gekregen op een plank in de boekenkast.

Opnieuw kwam de nieuwslezer in beeld. In plaats van de tekst op de autocue op te lezen, las hij voor van een A4'tje dat hij in de rechterhand had.

'Zojiust zijn er livebeelden binnengekomen,' vertelde hij, terwijl er opnieuw werd teruggeschakeld naar de brand in Parijs. 'Dit is zojiust gebeurd... Rond acht uur vanavond is de beroemde vieringtoren ingestort, de kerktoren midden op de kruising van de kerk. Hier zien we...'

De nieuwslezer deed er even het zwijgen toe, omdat de beelden voor zichzelf spraken. De toren stond in lichterlaaie en helde een kort moment opzij, alsof hij even twijfelde en nog steun zocht. Maar al snel bleek er geen redden meer aan en brak de spits, die vele eeuwen over Parijs had uitgekeken, in tweeën, in zijn val een deel van het dak met zich meesleurend. De redactie van het journaal had besloten de beelden van de instortende torenspits nog enkele keren te herhalen, waarvan eenmaal in slow motion, wat een nog dramatischer effect gaf aan de op zichzelf al heftige beelden.

Er werd weer naar de studio geschakeld.

'Meer dan vierhonderd brandweerlieden proberen met man en macht de brand te blussen, die volgens de laatste berichten naar de linkertoren en de westgevel dreigt over te slaan. Op dit moment kan er nog niets gezegd worden over de vele kunstschaten die zich in de kathedraal bevinden, zoals de karakteristieke, enorme glas-in-loodramen, het beroemde, uit meer dan zeventuizend pijpen bestaande orgel uit 1730 en de schatkamer van de kathedraal waar enkele aan Jezus Christus toegeschreven relikwieën liggen, zoals de doornenkroon, een stukje van het kruis en een van de spijkers die bij de kruisiging zouden zijn gebruikt.'

De nieuwslezer legde het blaadje weg.

'We houden u op de hoogte mochten er nieuwe ontwikkelingen zijn,' zei hij.

Magda zette het geluid uit.

Heb je de beelden van de Notre-Dame gezien? appte ze aan Cat. Heftig man.

Vrijwel direct werden de vinkjes blauw en verscheen de melding *Aan het typen...*

Ja, heftig! Ik zag het op het nieuws, appte Cat terug. Direct erna volgde het appje: Gelukkig hebben we de foto's nog...

De foto's, schoot het door Magda heen. Hielco is in Parijs voor een reportage...

Je bent te erg, appte Magda nog snel terug.

Onmiddellijk erna belde ze Hielco, haar collega, maar nog voor zijn telefoon was overgegaan, werd ze al doorgeschakeld naar zijn voicemail.